

РЕШЕНИЕ

№ 88

гр. гр. Добрич, 22.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Галина Д. Жечева

Членове: Анна Великова
Станимир Т. Ангелов

при участието на секретаря Павлина Ж. Пенева
като разгледа докладваното от Станимир Т. Ангелов Въззивно гражданско дело № 20233200500064 по описа за 2023 година

за да се произнесе съобрази следното:

Производството по делото е образувано по реда на глава XX от ГПК по жалба рег.№ 21485/07.12.2022 год. на „****“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: с. П.д., общ. Д., представлявано от управителя Д.И. ***, чрез упълномощения адвокат И. С. от АК – гр. Добрич, срещу решение № 1092/21.11.2022 год. на Добричкия районен съд по гр. дело № 115/2022 год., с което жалбоподателят е осъден да заплати на Й. Л. И. с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Д., следните суми: **11 032,32 лева**, представляваща остатък от дължима наемна цена за периода 01.10.2019 г. – 01.10.2020 г. по сключен от дата 12.11.2018 г. между Й. Л. И., в качеството на наемодател, и „****“ ООД, в качеството на наемател, Договор за наем на земеделска земя в землището на село О.м. за общо 170 дка земеделски земи, включващи: имот № 119015 с площ 24,999 дка, имот № 120038 с площ 30 дка, имот № 119016 с площ 20,007 дка, имот № 120037 с площ 11,999 дка, имот № 119014 с площ 43,500 дка и имот № 120086 с площ 40 дка, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба 18.01.2022 г. до окончателното изплащане; **619,02 лева**, представляваща обезщетение за забава в плащането на сумата от 11 032,32 лева за периода 01.07.2021 г. - 18.01.2022 г.

Със същото решение съдът е осъдил „***“ ООД да заплати на Й. Л. И. сторените разноси, както следва: **270,65 лева** – държавна такса и **800 лева** – адвокатско възнаграждение в производството по гр.д. № 115/2022 г. на Добрички районен съд и разноси в обезпечителното производство по допуснатото обезпечение на предявените иски в размер на **400 лева** – държавни такси за образуване на изпълнително дело, опис и оценка на запорирана движима вещ и **500 лева** – адвокатско възнаграждение.

По повод жалбата Добричкият окръжен съд разгледа съдържащите се в нея оплаквания, становището на противната страна и с оглед на тях, и събраните по делото доказателства, провери обжалваното решение и основателността на исковите, като приема за установено следното:

При извършената по реда на чл. 267 от ГПК, във връзка с чл. 262 от ГПК проверка, въззивният съд констатира, че съдържанието на жалбата отговаря на изискванията по чл. 260, т. 1, 2, 4 и 7 от ГПК и чл. 261 от ГПК като са представени приложенията по чл. 261 от ГПК.

Жалбата, предмет на разглеждане по настоящото дело, е подадена на 07.12.2022 г. от процесуално легитимирано лице, с правен интерес от обжалване на неизгодното за него първоинстанционно решение, като срокът за въззивно обжалване по чл. 259, ал. 1 от ГПК е спазен, доколкото препис от решението е връчен на жалбоподателя на 23.11.2022 г.

В жалбата не е отправено искане за събиране на нови доказателства по смисъла на разпоредбата на чл. 260, т. 6 от ГПК.

Въззивникът намира решението за неправилно поради погрешно прилагане на материалния и процесуалния закон; решението също така противоречи на действителното правно положение и събраните по делото доказателства. С доводи за необоснованост и незаконосъобразност на обжалваното решение се претендира отмяната му, като въззивният съд постанови ново по съществото на спора за отхвърляне на предявените иски.

Според представителя на „***“ ООД по делото не са представени достатъчно убедителни доказателства, че в полза на ищеца се дължат процесните суми. Сочи се, че районният съд погрешно е приел, че по делото не е наведено от страна на ответника възражение по чл. 307 от ТЗ. Настоява се, че такова възражение е обективизирано в отговора на исковата молба, доколкото през процесната стопанска 2019/2020 г. е било налице

неблагоприятно климатично събитие, имащо характера на извънредни и непредвидени обстоятелства. Тези обстоятелства са представлявали основание за изменение на процесния договор в частта относно размера на договорения наем.

Оспорва се изводите на съда в обратния смисъл, като се настоява, че районният съд не е обсъдил и преценил всички доказателства, представени от страна на жалбоподателя в хода на производството.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК писмен отговор по въззивната жалба е подаден от насрещната страна, която я счита за неоснователна. Въззиваемият настоява, че решението на районният съд е правилно и законосъобразно, с оглед доказаните правопораждащи факти, поради което следва да бъде потвърдено. Искане за присъждане на сторените по делото съдебни разноски.

Във въззивната жалба и отговора към нея, страните повторно излагат всички свои фактически твърдения, оспорвания, възражения и правни доводи относно основателността и доказаността на заявената претенция.

Спорни между страните са въпросите относно това дали по делото е въведено от страна на ответника „възражение по чл. 307 от ТЗ“, т.е. ответникът дали е заявил субективното потестативно право да поиска от съда да постанови решение, с което да измени или прекрати договора занапред.

Спорно е също така дали ответникът е възразил относно наличието на непреодолима сила като препятствие на изпълнението на задължението му по процесния договор, по смисъла на чл. 306 от ТЗ, доколкото неблагоприятните климатични условия през стопанската 2019/2020 г. са довели до невъзможност да се реализира стопанска продукция, което според ответника е основание той да се освободи от задължението му да заплати уговорения между страните наем за ползваните земеделски земи, предмет на процесния договор.

Подадената жалба подлежи на разглеждане по същество в съответствие с уредените в чл. 269 от ГПК правомощия на въззивната инстанция: служебна проверка на валидността на цялото решение, по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси съдът е ограничен в рамките на посоченото в жалбата. В случая решението е постановено от надлежен орган, функциониращ в законен състав, в пределите на

правораздавателната му власт. Решението е в писмена форма и е подписано; волята на съда е изразена по начин, позволяващ да се разкрие нейното съдържание.

Производството по гр. Дело № 115/2022 г. по описа на Добричкия районен съд е образувано по искова молба на Й. Л. И. с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Д., с която срещу „***“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: с. П.д., общ. Д., представлявано от управителя Д.И. ***, са предявени обективно съединени иски за заплащане на сумите от: 11 032,32 лева, представляваща остатък от дължима наемна цена за периода от 01.10.2019 г. до 01.10.2020 г. по сключен на дата 12.11.2018 г. между Й. Л. И., в качеството на наемодател, и „***“ ООД, в качеството на наемател, Договор за наем на земеделска земя, находяща се в землището на село О.м. общо 170 дка, включваща: имот № 119015 с площ 24,999 дка, имот № 120038 с площ 30 дка, имот № 119016 с площ 20,007 дка, имот № 120037 с площ 11,999 дка, имот № 119014 с площ 43,500 дка и имот № 120086 с площ 40 дка, ведно със законната лихва от подаване на исквата молба 18.01.2022 г. до окончателното изплащане; 619,02 лева представляваща обезщетение за забавено плащане на главното задължение, определено по размер на законната лихва за периода от 01.07.2021 г. до 18.01.2022 г.

Излагат се обстоятелства, според които по сключен между страните договор за наем на земеделска земя от 12.11.2018 г. ищецът е предоставил на ответното дружество общо 170.000 дка земя в землището на село О.м.. Договорът е бил сключен за периода 01.10.2019 г. – 01.10.2020 г. Съгласно чл. 3 от договора наемното плащане е определено в размер на 30% от произведената продукция, изчислена в парична стойност, но не по-малко от 100 лева на декар. Общият размер на наемната цена за срока на договора е възлизал на 17 000 лева, дължими до 30.06.2021 г. На 23.12.2020 г. по сметка на ищеца е постъпило плащане от ответното дружество в размер на 5 967,68 лева с посочено основание „рента 2019г. – 2020 г.“. С предявения иск ищецът претендира остатъка в размер на 11 032,32 лева до пълния размер на уговорената наемна цена от 17 000 лева, както и сторените по делото съдебни разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът е депозирал отговор на исквата молба, според който процесната стопанска година по време на действие на

договора дружеството е наело земеделските земи по договора за отглеждане на пшеница, царевица и слънчоглед.

Представителят на „***“ ООД е изложил твърдения, според които е бил в обективна невъзможност да изпълни задълженията си по договора, тъй като през процесната стопанска година се наблюдавали изключителни тежки метеорологични събития, повлияли негативно върху посевите и отглежданите селскостопански култури, като са довели до ниски количества добита продукция и финансови загуби за ответното дружество. В тази насока се сочи, че със заповед № РД 09-792/06.10.2020 г. на Министъра на земеделието и храните е било обявено настъпило неблагоприятно климатично събитие измръзване/слана, проливен дъжд, градушка и суша за културите, отглеждани от „***“ ООД, което представлявало непреодолима сила, освобождаваща наемателя от задължението му за плащане на договорения наем. Поради изложеното ответникът намира, че предявените искове като неоснователни и недоказани подлежат на отхвърляне. Претендират се и сторените разноси в производството по делото.

Безспорно е установено по делото, че между страните е било налице валидно възникнало облигационно правоотношение по Договор за отдаване на земеделска земя под наем 2019/2020 г., сключен на 12.11.2018 г. между Й. Л. И., представляван от своята сестра К.Л.С. /същата е надлежно упълномощена от ищеца с широк кръг пълномощия, включително и с правото да сключва договори за отдаван под наем/аренда на процесните имоти, по силата на пълномощно от 27.02.2015 г., заверено с нарочен Меморандум на щатския секретар в **, щата **, Държавен Департамент, Отдел „Корпорации“, заверено с Apostille № *** – в официален превод на български език/, в качеството на наемодател и „***“ ООД, като наемател. Предмет на този договор са били следните имоти: имот № 119015 с площ 24.999 дка, имот № 120038 с площ 30.000 дка, имот № 119016 с площ 20.007 дка, имот № 120037 с площ 11.999 дка, имот № 119014 с площ 43.500 дка и имот № 120086 с площ 40.000 дка.

Договорът е бил сключен за периода 01.10.2019 г. – 01.10.2020 г., като страните са уговорили /чл. 3/ наемна цена в размер на 30% от произведената продукция, изчислена в парична стойност, но не по-малко от 100 лева на декар.

Безспорно е устоновено по делото, че през процесната година дружеството наемател е ползвало земеделските имоти, предмет на договора, като е изплатило на наемодателя на 23.12.2020 г. по банков сумата от 5 967.68 лева.

С оглед на установеното следва да се приеме ,че между страните е възникнало облигационно правоотношение по договор за наем. Наемодателят е изпълнил задължението си и е предоставил за ползване земеделската земя по договора.

Възникналите облигационни отношения между страните, черпят своето правно основание от разпоредбите на чл. 79 от ЗЗД във вр. с чл. 8 от Закон за арендата в земеделието /Обн., ДВ, бр. 82 от 27.09.1996 г./, във вр. с чл. 232, ал. 2 от ЗЗД. Ответникът, в качеството си на арендатор е имал задължение за плащане на уговорената рента по договора в размера и в сроковете, уговорени между страните. С оглед правилата за разпределение на доказателствената тежест /чл. 154 от ГПК/, последният следва да установи факта, че е изпълнил задължението си за периода на действие на договора за наем.

С оглед правилата за разпределение на доказателствената тежест /чл. 154 от ГПК/, наемателят следва да установи факта, че е изпълнил задължението си за периода на действие на договора за наем. В случая по делото са представени доказателства, от които се установява, че от общо дължими 17 000 лв. ответникът е заплатил сумата от 5 967,68 лв., като непогасени са процесните 11 032,32 лв.

Ответникът в производството, чрез процесуалния си представител, в депозирания отговор по исковата молба, така и в проведените по делото съдебни заседания, не оспорва клаузите по договора, като единственото възражение против предявения иск е формулирано чрез възражение за наличието на стопанска непоносимост по смисъла на чл. 307 от ТЗ. В този смисъл, поради настъпването на форсмажорни обстоятелства – неблагоприятни и непредвидими, до степен на непреодолими, климатични условия, и под формата на възражение претендира изменение на договора между страните изцяло по отношение на дължимото възнаграждение като същото да бъде намалено от 100 лв./дка на 35 лв./дка.

Според чл. 307 от ТЗ „Съдът може по искане на една от страните да измени или да прекрати договора изцяло или отчасти, когато са настъпили

такива обстоятелства, които страните не са могли и не са били длъжни да предвидят, и запазването на договора противоречи на справедливостта и добросъвестността.“

Според легалната дефиниция, дадена в чл. 307 ТЗ, „стопанската непоносимост“ предвижда възможност за прекратяване или изменение на договор. Всяка една от страните може да поиска изменение или прекратяване на договор при условие, че е настъпила след сключване на договора нееквивалентност на насрещните престации. Необходимо условие е страната да не е могла да предвиди настъпването на събитието. Потестативното право да се иска изменение или прекратяване на договора се упражнява само по съдебен ред, чрез предявяване на конститутивен иск. Предпоставки за упражняване на това право: Договорът да е бил сключен, да са породени задълженията по него; Договорът да не е изпълнен; Изпълнението да е възможно; Изпълнението би противоречало на добросъвестността или справедливостта.

Правната доктрина и съдебната практика са категорични относно конститутивния характер на иска по чл. 307 ТЗ, а също и за възможността този иск да бъде предявен от всяка от страните по договора, в качеството ѝ на длъжник спрямо другата страна, като се отрича правото на ответника да го упражни чрез възражение във висящ процес по предявен от кредитора иск за реално изпълнение на договора или последиците от неговото неизпълнение

Последиците по този иск се свързват с изменение или прекратяване на договора изцяло или отчасти, те действат занапред, а не с обратна сила. Ето защо, настоящият състав на съда намира, че възражението за приложение на чл. 307 от ТЗ е недопустимо. В тази връзка, не следва да се обсъждат и въпросите относно настъпилите неблагоприятни климатични събития през стопанската 2019-2020 г. на територията на област Добрич, включая и землищата, обработвани от ответника.

Отделно от горното, дори да се приеме, че направеното възражение е надлежно упражнено, то същото не може да засегне вече възникналите правни последици от неизпълнението на задълженията на ответника. Следва да се посочи, че стопанската непоносимост няма автоматично действие, а поражда потестативно право, което упражнено по съдебен ред, поражда действие за в бъдеще и не засяга вече настъпили правни последици. Съгласно

чл. 307 от ТЗ, доколкото договора между страните е търговска сделка, упражняването на това потестативно право засяга все още неизпълнени задължения, като липсва предвиждане на обратно действие. В случая, претенцията на ищеца касае вземания от сключен договор за наем, възникнали преди позоваването на стопанска непоносимост. В този смисъл, дори да се приеме за надлежно упражнено, под форма на възражение, то не може да засегне вече възникнали правни последици от неизпълнение на задължението на ответника.

Стопанската непоносимост прилича на непреодолимата сила по това, че обстоятелства след сключване на договора. При форс мажора обстоятелството е и непредвидимо. При него престацията става невъзможна (договорът става с невъзможен предмет за една от страните); може да се стигне до прекратяване на правоотношението.

По отношение възражението на ответника за настъпилите събития от извънреден характер във връзка с неблагоприятните климатични условия: измръзване, слана, проливен дъжд, градушка и суша в землищата, обработвани от „***“ ООД, които представляват обективни причини за неизпълнение на задълженията на наемателя по процесния договор във връзка с изплащането на уговорения наем, съдът приема следното:

Възражението за наличието на обстоятелства, които могат да се определят като непреодолима сила по чл. 306 ТЗ е правоизключващо отговорността на ответника възражение. Съгласно чл. 306, ал. 1 ТЗ, длъжникът по търговска сделка не отговаря за неизпълнението, причинено от непреодолима сила. За да е налице непреодолима сила по смисъла на чл. 306, ал. 2 ТЗ, е необходимо да са осъществени кумулативно следните предпоставки, визирани в посочената правна норма: обстоятелствата трябва да са настъпили след сключване на сделката; обстоятелствата трябва да са непредвидени или непредотвратими; да са от извънреден характер и да е налице причинна връзка между тях и невъзможността за изпълнение. Основният характеризиращ елемент на „непреодолимата сила“ е непредотвратимостта на събитието. Непредвидимостта на събитието е свързана с извънредния му характер и се изразява в невъзможността при сключване на търговската сделка страните да са допускали настъпването му, което събитие да осуети изпълнението на поетото задължение. Доказването

на обстоятелствата, които изключват отговорността, е в тежест на длъжника - ответник по иска.

По отношение на възраженията на ответника за наличието на непреодолима сила във връзка с неблагоприятните климатични условия, приравнени на природно бедствие отнасящи се за стопанската 2019-2020 г., в област Добрич, следва да се отбележи, че действително през посочената година на територията на голяма част от страната, включително и Област Добрич, са наблюдавани такива събития: измръзване, осланяване, поройни дъждове, градушка, засушаване и пр., което е довело до напълно пропаднали площи, попадащи на територията на Област Добрич, видно от приложената по делото Заповед № РД 09-792 от 06.10.2020 г. на Министъра на земеделието, храните и горите. В тази връзка е била дадена възможност на земеделските производители от област Добрич с пропаднали площи, засети със земеделски култури, да кандидатстват за държавна помощ за компенсиране на щетите от нереализираната стопанска продукция.

Непредотвратимостта на събитието е свързана с извънредния му характер, но последиците му не могат да бъдат преодолені и при полагане на дължимата грижа за изпълнение на задължението. Непредотвратимостта на събитието се оценява не само към момента на настъпването му, но и към следващите от събитието действия на длъжника, чрез които биха могли да се преодолеят последиците му. В тази връзка следва да се отбележи, че въпреки дадената му възможност ответникът не е подал заявление за пропаднали площи в ОС „Земеделие“ Д. за стопанската 2019-2020 г., с което сам се е лишил от възможността да получи компенсация на щетите по земеделските култури, причинени от неблагоприятните климатични събития – съгласно писмо на Общинска служба по земеделие Д. с изх. № РД-12-02-495-1 от 18.07.2022 г. При условие, че „****“ ООД беше положил нужните усилия да получи компенсация за претърпените от него щети по земеделските култури, той би могъл да изпълни надлежно задълженията си по процесния договор.

В този смисъл, грижата на добрия търговец по чл. 302 от ТЗ е от значение за отговорността на длъжника и при настъпване на събитие, което би могло да се квалифицира като непреодолима сила. Грижата на добрия търговец е изисквала от длъжника да положи грижа, по-голяма от обичайната и от грижата на добрия стопанин /чл. 63, ал. 2 от ЗЗД/, предвид на

обстоятелството, че изпълнението на поетото задължение представлява осъществяване на дейност по занятие. Преценката за дължимата грижа в случая се извършва на база търговското качество на длъжника, както и на вида и характера на престацията.

Същевременно доколкото задължението на наемателя за плащане на наем е парично, той не може да се позове на форсмажор по реда на чл. 306, ал. 3 от ТЗ /нормата касае възможността на длъжника, който не може да изпълни свое задължение по договора поради непреодолима сила, да уведоми писмено кредитора за това/. Невъзможността да бъдат получавани доходи от реализирани на добита стопанска продукция не освобождава наемателя от отговорност за заплащане на наемна цена по силата на закона, в който смисъл е разпоредбата на чл. 81, ал. 2 от ЗЗД, тъй като липсата на парични средства не е основание за това, предвид на естеството на паричното задължение, по отношение на което не може да настъпи невъзможност за неизпълнение и се проявява само със забава на длъжника.

Въззивният съд намира, че за да е налице позоваване на непреодолима сила е необходимо ответникът да е посочил кое задължение и на коя страна по процесния договор е станало невъзможно за изпълнение, а такова твърдение липсва. При това положение е очевидно, че е налице непълнота на твърденията на ответника за обосноваване на непреодолима сила. На следващо място въззивникът не е спазил изискванията на разпоредбата, уреждаща наличието на форсмажор, като изрично не е уведомил писмено наемодателя.

Съгласно разпоредбата на чл. 306, ал. 3 от ТЗ длъжникът, който не може да изпълни задължението си поради непреодолима сила, в подходящ срок уведомява писмено другата страна в какво се състои непреодолимата сила и възможните последици от нея за изпълнението на договора. В случая ответникът не твърди и не се установява да има такова уведомление, поради което доводите му във връзка с наличие на непреодолима сила са изцяло неоснователни. С оглед гореизложените доводи съдът намира, че по делото се установи, че е налице вземане на ищеца за процесната сума от 11 032,32 лв.

По отношение на предявения иск по чл. 86 от ЗЗД:

Съгласно разпоредбата на чл. 84, ал. 2 от ЗЗД длъжникът изпада в забава след покана от кредитора, ако няма определен ден за изпълнение, като

обезщетението за забава, в размер на законната лихва, се дължи от деня на забавата /чл. 86 от ЗЗД/, т. е. покана би била необходима, когато няма определен срок на изпълнение. В случая ищецът претендира обезщетение за забавено плащане на главното задължение, определено по размер на законната лихва за времето на забава от 01.07.2021 г. до 18.01.202 г., в размер на 619,02 г. Посочената сума е изчислена с помощта на онлайн лихвен калкулатор „Calculator.bg“, поради което следва да се присъди в полза на ищеца претендираното обезщетение.

Добричкият окръжен съд в заключение намира, че решението на районния съд е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК. Тъй като правните изводи на настоящата инстанция, съвпадат с тези на първоинстанционния съд, въззивният съд счита, че липсват отменителни основания и въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение. Районният съд е провел надлежно и пълно събиране на допустими и относими доказателства, въз основа на които е формирал обективни фактически констатации и правилно ги е привел към съответстващите им правни норми, като по този начин е достигнал до законосъобразни правни изводи.

За пълнота, по повод възраженията, изтъкнати във въззивната жалба относно допуснати от първата инстанция процесуални нарушения, касаещи нередовност и недопустимост на предявените искове поради отсъствието на надлежно учредена представителна власт в полза на подалия я адвокат. В случая са ангажирани доказателства за представителната власт на адв. К.Д. от ДАК – същата е упълномощена от ищеца, действащ чрез своя пълномощник К.Л.С. /съобразно изложеното по-горе/

Подалият исковата молба адвокат е сред лицата по чл. 32 от ГПК, легитимиращ се като процесуален представител на ищеца по пълномощие, поради което не е налице твърдяното несъответствие с тази разпоредба на процесуални закон по отношение на пълномощника. Съгласно Решение № 44/18.06.2020 г. по т. дело № 962/2019 г. на ВКС, ТК, II т.о. „Пълномощник, който не е в кръга на лицата по чл. 32 ГПК, но има пълномощно за сключване на всякакви договори, извършване на правни действия и представляване на упълномощителя по съдебни дела в защита на негови имуществени и други интереси, може да упълномощи адвокат за извършване на процесуално

представителство с оглед разпоредбата на чл. 32 ГПК при наличие на някоя от предпоставките на чл. 43 ЗЗД: 1/ ако пълномощникът е изрично овластен да преупълномощава трети лица; 2/ когато преупълномощаването е необходимо за запазване интересите на упълномощителя. В случая е налице именно посочената втора хипотеза.

Предвид изхода на спора на въззиваемата следва да се присъдят сторените по делото разноски в размер на 720,64 лева, от която: 500 лв., представляващи заплатено възнаграждение за един адвокат, съгласно приложения на л. 34-ти от делото Договор за правна защита и съдействие, съдържаща доказателства за извършването им, и 220,64 лв. – платена държавна такса, в изпълнение определение № 83 на ДОС от 30.01.2023 г.

Въззивникът няма право на разноски за настоящата инстанция, доколкото подадената въззивна жалба е неоснователна.

С оглед гореизложените съображения, Добричкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1092/21.11.2022 год. на Добричкия районен съд по гр. дело № 115/2022 год.

ОСЪЖДА на „***“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: с. П.д., общ. Д., представлявано от управителя Д.И. ***, ДА ЗАПЛАТИ на Й. Л. И. с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Д. сумата от **720,64 лв.** /седемстотин и двадесет лева/, представляваща направените разноски пред въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС на Република България при условията на чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____